

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Bursíkovou ve věci

žalobce: **R.K.**
bytem X
zastoupen obecným zmocněncem JUDr. I. R.
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2023, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci řešil, zda se žalovaná při rozhodování o žalobcově invalidním důchodu neodchýlila od závazného právního názoru vysloveného zdejším soudem v rozsudku ze dne 14. 4. 2023, č. j. 42 Ad 18/2021-74. Soud žalované uložil, aby lépe zjistila skutkový stav. Žalovaná se právního názoru soudu přidržela. Soud však dospěl k závěru, že žalovaná

dostatečně zjištěný skutkový stav nesprávně právně posoudila – dospěla k chybnému závěru, že ze shromážděných podkladů

nevyplývá, že byl žalobce v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro rozpor skutkových závěrů s podklady obsaženými ve správním spisu a věc žalované (opět) vrátil k dalšímu řízení.

2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 1. 2021, č. j. X, zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Důvodem bylo, že žalobcova invalidita sice vznikla dne 7. 9. 2020, ale žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění.
3. Žalobce proti tomu podal námitky, ale žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) námitky zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
4. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se, aby je soud zrušil.

Žaloba

5. Žalobce uvádí, že soud v rozsudku ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021 uložil žalované, aby zjistila, zda byl žalobce v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 účasten důchodového pojištění. Soud zdůraznil, že z absence listu důchodového pojištění za uvedené období ještě nelze dovodit, že žalobce pojištěn nebyl. Pokud se prokáže, že byl žalobce zaměstnán a že za něj zaměstnavatel v rozporu se zákonem neodvedl pojistné na sociální zabezpečení, uplatní se tzv. fikce zaplacení pojistného (§ 11 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění).
6. Žalobce má za to, že se v řízení spolehlivě prokázalo, že byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán u společnosti X, s. r. o. (dále jen „společnost X“). Prokázalo se jednak to, že tato společnost v daném období existovala (výpisem z obchodního rejstříku), že pro ni žalobce vykonával závislou práci jako manažer provozu (pracovní smlouvou ze dne 1. 9. 2007, mzdovým výměrem z téhož dne, výdajovými pokladními doklady, žalobcovými čestnými prohlášeními o ukončení zaměstnání ke dni 1. 6. 2011 a o náplni práce, čestnými prohlášeními svědků, výslechy svědků). Neexistence evidenčních listů a neodvedení pojistného zaměstnavatelem odůvodňuje aplikaci fikce zaplacení pojistného.
7. Žalovaná ovšem navzdory tomu, co jí soud uložil v rozsudku ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021, shromážděné důkazy nesprávně vyhodnotila. Porušila svou povinnost hodnotit důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a řídit se zásadou volného hodnocení důkazů. V napadeném rozhodnutí žalobce zcela postrádá komplexní úvahy žalované stran toho, jak důkazy hodnotila. Její argumentace je jen vágní a obecná. Závěr, že se nepodařilo prokázat, že byl žalobce v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 pojištěn, není dostatečně vysvětlen – žalovaná neuvedla, jak k tomuto závěru na základě provedených důkazů dospěla. Zejména nesprávně dovodila, že žalobce pro společnost X nevykonával závislou práci.
8. Žalovaná se tedy dopustila týchž chyb, které jí soud vytkl ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021. S ohledem na to žalobce navrhuje, aby soud nezrušil napadené rozhodnutí bez jednání, jako to učinil tehdy, nýbrž aby sám provedl dokazování a žalované uložil vydat rozhodnutí, v němž bude povinna započít žalobci dobu zaměstnání v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011.

Vyjádření k žalobě

9. Žalovaná ve vyjádření uvádí, že se řídila závazným právním názorem, který soud vyslovil v rozsudku ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021. Soud ji zavázal k tomu, aby věnovala pozornost listinám, které žalobce předložil v řízení o žádosti o dodatečné uznání účasti na nemocenském pojištění v roce 2020, a aby vyslechla svědky, kteří mají podle žalobce vypovídat o existenci jeho pracovního poměru u společnosti X. To žalovaná učinila. Ani tak však nemohla žalobci započíst období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011, protože shromážděné důkazy ani ve svém souhrnu neprokazují, že byl zaměstnán.
10. Žalovaná shrnuje, že žalobce už v roce 2020 žádal o dodatečné uznání účasti na nemocenském pojištění za uvedené období. Okresní správa sociálního zabezpečení (OSSZ) Praha-západ jeho žádost zamítla. Tehdy se v řízení zjistilo, že žalovaná nemá žádný evidenční list důchodového pojištění z této doby. Oslovená Vojenská zdravotní pojišťovna v této době neeviduje žádný žalobcův pracovní poměr a Finanční úřad pro Středočeský kraj, územní pracoviště v Kladně, sdělil, že žalobce nepodal v letech 2007-2011 žádné daňové přiznání. Žalobce předložil originál pracovní smlouvy se zaměstnavatelkou s nástupem dne 1. 9. 2007, originál mzdového výměru z téhož dne a originály výdajových pokladních dokladů zaměstnavatelky. OSSZ tehdy vyzvala k součinnosti bývalého společníka a jednatele společnosti X, ti však na výzvu nereagovali. V řízení o žádosti o invalidní důchod žalobce předložil čestná prohlášení svědků A. K. (v napadeném rozhodnutí v odlišném přepisu jako A. K.) a P. M., podle nichž s žalobcem v letech 2010-2011 jednali jako se zaměstnancem společnosti X. V návaznosti na právní názor soudu žalovaná tyto svědky ještě vyslechla a oslovila i likvidátorku společnosti X. Snažila se oslovit i bývalého společníka a jednatele, ovšem bez úspěchu.
11. Poté vyzvala žalobce k doložení jakýchkoli dalších dokladů, které má k dispozici. Žalobce doložil čestné prohlášení o náplni své práce pro společnost X.
12. Žalovaná nemá za to, že by z uvedených důkazů vyplývalo, že žalobci za období 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 vznikla účast na důchodovém pojištění. O tom, že byl žalobce zaměstnán, svědčí pouze pracovní smlouva, ale jeho někdejší (nyní zaniklá) zaměstnavatelka neposkytlá žádnou součinnost. Žádosti žalobce tedy nebylo možno vyhovět, protože doba pojištění není dostatečná.
13. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Replika

14. Žalobce v replice nad rámec již řečeného uvádí, že se nesnažil v řízení prokázat, že byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 *důchodově pojištěn*. Žalobce se snažil prokázat, že v uvedené době vykonával pro svou zaměstnavatelku závislou práci v rámci pracovního poměru, ale jeho zaměstnavatelka za něj v rozporu se zákonem neodvedla pojistné na důchodové pojištění. To se v řízení podle žalobcova přesvědčení prokázalo. Byly tedy naplněny předpoklady pro aplikaci § 11 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění – nastoupila fikce zaplacení pojistného a žalovaná měla žalobci invalidní důchod přiznat.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná. Žaloba má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Soud ji proto věcně projednal. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

16. Soud rozhodl o žalobě bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky § 76 odst. 1 s. ř. s.

V řízení se prokázalo, že žalobce byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán

17. Pro věc je stěžejní posoudit, zda je správný závěr žalované, že se v řízení neprokázalo, že byl žalobce v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán.
18. Soud připomíná, že v rozsudku ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021 žalované uložil, aby posoudila předložené listiny a vyslechla svědky, jejichž čestná prohlášení žalobce v řízení předložil. Následně měla žalovaná vyhodnotit, zda lze práci, kterou žalobce pro společnost X vykonával, hodnotit jako zaměstnání a aplikovat na ni fikci zaplacení pojistného podle (§ 11 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění).
19. Soud konstatuje, že žalovaná postupovala v souladu s tímto právním názorem. Vyslechla svědky A. K. a P. M. O výsleších pořídila protokoly, jež jsou součástí správního spisu. Vyplývá z nich, že oba svědci jsou někdejší obchodní partneři společnosti X, jimž žalobce coby její zaměstnanec několik let poskytoval služby v oblasti marketingu a reklamy. Svědek K. uvedl, že žalobce vždy vystupoval jako zaměstnanec společnosti X, svědek M. uvedl, že za žalobcovu práci platil faktury společnosti X. Oba svědci uvedli, že s žalobcem komunikovali primárně na dálku (telefonicky, e-mailem), a pokud se s žalobcem setkali osobně, pak to bylo u nich coby klientů, nikoli v sídle společnosti X, jehož adresu ani neznali. Ani jeden ze svědků nebyl schopen uvést, jakou formou byl žalobce odměňován za svou práci, ani zda měl dovolenou, kdy si ji vybíral a jak ji trávil.
20. V napadeném rozhodnutí (str. 5) žalovaná k výslechům svědků uvedla, že nejsou dostačující k prokázání skutečností, které jsou pro řízení podstatné, tj. pro posouzení toho, zda za období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 vznikla žalobci účast na důchodovém pojištění. Svědci nevypověděli nic o povaze zaměstnaneckého vztahu žalobce ke společnosti X coby zaměstnavatelce, zda žalobce čerpal nemocenské volno nebo dovolenou a podobně. Ve vztahu ke všem shromážděným důkazům jako celku žalovaná uvedla (str. 6), že se jimi nepodařilo prokázat, že byl žalobce v od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 důchodově pojištěn. Pro úplnost soud dodává, že uvedený závěr – navzdory jistému formulačnímu zjednodušení – chápe tak, že podle žalované shromážděné důkazy neprokazují, že by byly naplněny podmínky pro aplikaci fikce pojištění ve smyslu § 11 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění, a tudíž je třeba uzavřít, že žalobce nebyl v uvedeném období důchodově pojištěn. Na rozdíl od žalobce jej soud nevnímá jako důkaz toho, že žalovaná nepochopila, oč vlastně v řízení šlo. Z její argumentace k jednotlivým důkazům je totiž patrné, že ve skutečnosti posuzovala právě otázku, zda žalobce byl, nebo nebyl v daném období zaměstnán.
21. Soud se ovšem se závěry žalované neztotožňuje.
22. Jak soud zdůraznil už v rozsudku ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021 (bod 28), ve správním řízení se uplatní zásada materiální pravdy (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Správní orgán musí zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho postupu s požadavky § 2 správního řádu.

23. Z judikatury správních soudů vyplývá, že jestliže zaměstnavatel nepředložil přehledy o vyměřovacím základu, které by doložily nepřetržitý výkon zaměstnání a splnění dalších podmínek účasti na pojištění (§ 28 ve spojení s § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), pak lze považovat dobu pojištění za prokázanou, pokud existují důkazy o trvání pracovního poměru (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 9. 2013, č. j. 2 Ad 56/2012-81).
24. Primárním důkazním prostředkem k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů pro výpočet důchodu je zejména evidenční list důchodového pojištění (§ 38 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Lze ovšem také užít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li dobu pojištění prokázat jinak (§ 85 odst. 5 téhož zákona a rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013-22). Není-li k dispozici žádný z uvedených zákonem předvídaných důkazních prostředků, lze užít obecná pravidla pro dokazování (§ 52 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 2 správního řádu a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 6. 2020, č. j. 32 Ad 7/2018-116). Podle nich lze k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek.
25. Obdobnou věcí se zabýval Krajský soud v Českých Budějovicích v již zmíněné věci sp. zn. 2 Ad 56/2012. Jednalo se o případ žalobkyně, která se rovněž snažila prokázat, že byla v určitém období zaměstnána, navzdory tomu, že za ni její tehdejší zaměstnavatel neplatil pojistné ani neodevzdával evidenční listy důchodového pojištění. I zde bylo pro nemožnost kontaktovat přímo někdejšího zaměstnavatele a získat písemnosti, které by žalobkynino zaměstnání prokazovaly, třeba vycházet ze svědeckých výpovědí. Protože žalobkyně v rozhodné době pracovala jako vedoucí prodejny oděvů, mohla její kolegyně prodavačka vypovědět o tom, že zde (po část této doby) pracovaly společně. Toto svědectví (vedle některých písemností od tehdejšího zaměstnavatele) bylo pro krajský soud hlavním důvodem, proč tehdy napadené rozhodnutí zrušil s tím, že má za prokázané, že žalobkyně byla v předmětném období zaměstnána a je třeba je započítat jako dobu pojištění.
26. Z krátké (leč výstižné) pasáže v napadeném rozhodnutí, kterou soud parafrázoval v bodě 20 tohoto rozsudku je zřejmé, že žalovanou neuspokojili svědci, kteří coby někdejší obchodní partneři společnosti X mohli vypovědět pouze o tom, že jim žalobce poskytoval určité služby, přičemž se prezentoval jako zaměstnanec této společnosti, které za tyto služby také platili. Tito svědci však z povahy věci nedokázali sdělit nic bližšího o povaze vztahu žalobce a společnosti X, ani o (ne)existenci prvků typických pro zaměstnání (mzda, nemocenská, dovolená).
27. Žalovaná má pravdu v tom, že výslech svědka, který by mohl o těchto zaměstnaneckých záležitostech vypovědět (společníka, jednatele, nebo kolegy zaměstnance), by nepochybně přispěl ke komplexnějšímu zjištění skutkového stavu. Jelikož se však společníka ani jednatele žalobcovy někdejší zaměstnavatelky navzdory snaze žalované vyslechnout nepodařilo a žalobce žádného svědka z řad kolegů nenavrhl, je třeba vyjít z dostupných důkazů. K tomu soud ještě dodává, že je také třeba vzít v úvahu, že zaměstnání mohou mít různou podobu. Ne každý pracuje v tradičním zaměstnání (jako například vedoucí prodejny oděvů zmíněná v bodě 25 tohoto rozsudku), v němž je zaměstnanec vázán na fyzické pracoviště, na němž je až na výjimky denně přítomen a kde je v pravidelném kontaktu s kolegy, a má nadřízené či podřízené. Je pravděpodobné, že vzhledem k oboru, v němž žalobce pracoval (reklama a marketing) a k pofidernosti společnosti X může jít právě o takový případ zaměstnání v méně

tradiční podobě. V takové situaci se pak svědci skutečného výkonu práce a podoby pracovního vztahu opatřují těžko. Výkon zaměstnání v méně tradiční podobě ovšem nemůže podle přesvědčení soudu jít k tíži žalobce.

28. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v řízení předložil originál pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 9. 2007 mezi jím coby zaměstnancem a společností X coby zaměstnavatelkou. Smlouva je opatřena razítkem společnosti X a podepsána osobou oprávněnou za ni jednat (podepisující osoba, je určena pouze touto charakteristikou, bez uvedení jména i funkce). Podle této smlouvy měl žalobce nastoupit do práce dne 1. 9. 2007 jako manažer provozu. Mzda není ve smlouvě uvedena, žalobce však předložil mzdový výměr z téhož dne, podle něhož základní měsíční mzda činí 25 000 Kč. Dále žalobce předložil tři výdajové pokladní doklady, podle nichž obdržel od společnosti X mzdu v říjnu, v listopadu a v prosinci roku 2007, přičemž vyplacená mzda tu sjednanou mírně převyšuje. Svědek M. vypověděl, že s žalobcem spolupracoval v letech 2010-2011. Žalobce v řízení (formou čestného prohlášení) uvedl, že pracoval jako koordinátor projektů marketingu společenských a sportovních akcí a pracoval s klienty. Svědek K. si nedovedl vybavit roky, v nichž s žalobcem spolupracoval (v roce 2023 ve své výpovědi uvedl, že to bylo *někdy před deseti lety*, což časově zhruba odpovídá době pracovního poměru uváděné žalobcem), ale uvedl, že spolupráce trvala *několik let*. Žalobce v čestném prohlášení uvedl, že jeho pracovní poměr skončil dne 1. 6. 2011.
29. Soud má za to, že hodnotí-li se shromážděné důkazy ve svém souhrnu vyplývá z nich, že žalobce byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán u společnosti X. Dobu počátku zaměstnání prokazuje pracovní smlouva. O tom, že žalobce práci skutečně vykonával, svědčí informace sdělené svědky K. a M. Údaj o konci zaměstnání je založen na vlastním tvrzení žalobce, které ovšem potvrzuje svědek Majer, který podle svých slov s žalobcem ještě v roce 2011 spolupracoval.
30. Žalovaná má pravdu v tom směru, že z důkazů nelze s jistotou ověřit, zda měl vztah mezi žalobcem a společností X skutečně povahu pracovního vztahu založeného pracovní smlouvou, tedy zda žalobce čerpal nemocenskou, dovolenou a podobně. K tomu soud uvádí, že jde o vztah založený standardní pracovní smlouvou, jejíž součástí jsou i ustanovení o dovolené (čl. VI), byť jen ve formě odkazu na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Jestliže zde není možnost vyslechnout ani zaměstnavatelku (prostřednictvím jednatele či společníka společnosti X v předmětném období), ani onoho ideálního svědka - kolegu, jak jej soud popsal v bodě 27 tohoto rozsudku, pak soudu není jasné, jakým jiným způsobem to lze v řízení prokázat.
31. Lze konstatovat, že ač se v řízení přímo neprokázala existence všech aspektů pracovního vztahu (ze shromážděných důkazů však podle soudu vyplývá nepřímě), vše nasvědčuje tomu, že žalobce byl zaměstnán, a to po celou dobu, o níž to tvrdí. Současně z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná detekovala jakoukoli podezřelou okolnost, která by zavdávala příčinu k důvodným pochybnostem, o nichž hovoří § 3 správního řádu. Jestliže žalovaná takové pochybnosti nabyla, pak je měla žalobci sdělit nejpozději v napadeném rozhodnutí, lépe ovšem ještě v průběhu řízení, aby na ně mohl včas adekvátně zareagovat.
32. Ani soud nenapadá žádný věrohodný alternativní scénář, který by nebyl v rozporu s právě rekapitulovanými důkazy a v němž by žalobce ve skutečnosti společností X zaměstnán nebyl. Na základě svědeckých výpovědí není pochyb o tom, že žalobce poskytoval klientům

společnosti X služby v oblasti reklamy a marketingu, a to po několik let. Tuto činnost nevykonával jako společník nebo jednatel společnosti X, protože o tom by byl záznam v obchodním rejstříku, který je součástí správního spisu. Nevykonával ji ani jako živnostník, protože ve správním spisu není záznam o tom, že by měl žalobce živnostenský list. Nevykonával ji ani bez právního titulu („na černo“), protože pokud by tomu tak bylo, pak by nedávala žádný smysl existence pracovní smlouvy, mzdového výměru a výdajových pokladních dokladů, a to ani jako sofistikovaná kamufláž. Jediná logická interpretace je, že tuto činnost vykonával jako zaměstnanec společnosti X.

33. Je třeba také zdůraznit, že § 11 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění slouží k ochraně zaměstnanců před platební nekázní zaměstnavatelů. Společnost X byla coby žalobcova zaměstnavatelka natolik liknavá, že během několikaletého pracovního poměru za žalobce v rozporu se zákonem neodváděla platby na pojistné na důchodové zabezpečení (což je nejmírnější interpretace takového jednání, spíše je soud hodnotí jako nezodpovědné, sobecké a vůči žalobci coby zaměstnanci krajně neloajální). Pak nepřekvapí, že při své likvidaci nespolupracovala s likvidátorkou a nepředala jí žádné písemnosti (jak o tom svědčí vyjádření likvidátorky JUDr. D. M. ze dne 11. 8. 2021) a že bývalý jednatel a společník byli pro žalovanou nekontaktní a nebylo možné je v řízení vyslechnout. To však generuje další nespravedlnost: u kořene žalobcových problémů je nezákonné jednání společnosti X, která za něj neodváděla pojistné, tento problém ovšem nelze vyřešit zákonem předvídaným způsobem (za užití fikce pojištění), protože společnost X svým následným jednáním zásadně zkomplikovala prokázání toho, že u ní byl žalobce zaměstnán, resp. dalších podrobností o jejich pracovněprávním vztahu (údaje o dovolených, o čerpání nemocenské, o období případného neplaceného volna apod.). Lpění na detailním prokázání všech aspektů pracovněprávního vztahu, zejména těch, o kterých má nejlepší informace zaměstnavatel, je podle soudu v rozporu s ochrannou povahou § 11 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění. Soud nepokládá za spravedlivé, aby následky nejrůznějších nezákonných jednání společnosti X nesl žalobce, a to jednak tím, že za něj nebylo za uvedenou dobu odvedeno pojistné na důchodové zabezpečení, jednak tím, že kvůli němu nebude moci prokázat, že byl zaměstnán.
34. Na základě právě uvedeného soud konstatuje, že žalobce byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán u společnosti X. Z evidenčního listu důchodového pojištění, jenž je součástí správního spisu, vyplývá, že za uvedené období za něj zaměstnavatelka neodvedla platby na pojistné na důchodové zabezpečení. Jsou tedy dány podmínky pro aplikaci § 11 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění.
35. Soud shrnuje, že žalovaná zajistila veškeré dostupné podklady za účelem řádného zjištění skutkového stavu. Závazný právní názor soudu vyslovený v rozsudku ve věc i sp. zn. 42 Ad 18/2021 bezezbytku dodržela. Z těchto podkladů však vyvodila nesprávné závěry. Námitka je důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť důkazy shromážděné ve správním spisu ústí v jiný skutkový závěr, než učinila žalovaná (tedy v závěr, že žalobce byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán u společnosti X).
37. V dalším řízení bude žalovaná vycházet z právního názoru soudu, že se na základě zjištěného skutkového stavu prokázalo, že žalobce byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán

u společnosti X. Uvedené období mu tedy za užití § 11 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění započítá do doby pojištění. Následně opětovně rozhodne o jeho žádosti o invalidní důchod. Pro úplnost soud dodává, že nadále zůstává v platnosti závazný právní názor vyslovený v rozsudku ve věci sp. zn. 42 Ad 18/2021 (body 29-33) založený na posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, že žalobcova invalidita vznikla již při autonehodě dne 22. 7. 2015. Závěry PK MPSV stran stupně invalidity, jehož žalobce dosahuje, bude v dalším řízení eventuálně třeba revidovat s ohledem na aktuální zdravotní stav žalobce (do té míry, do jaké se za daných okolností může změnit).

38. Soud neprovedl důkaz listinami, které žalobce předložil soudu společně s žalobou. Všechny jsou totiž součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
39. Soud nemohl vyhovět žalobcově požadavku a sám žalované výrokem uložit, aby vydala rozhodnutí, v němž bude povinna započíst žalobci dobu zaměstnání v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011, neboť zákon takovou výrokovou možnost soudu ve správním soudnictví nedává. To, že žalovaná bude povinna tímto způsobem v dalším řízení postupovat, však vyplývá ze shora uvedeného závazného právního názoru soudu.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce, který byl ve věci úspěšný, o náhradu nákladů řízení nežádal a soud mu ji nepřiznal. Pro úplnost soud dodává, že žalobci nenáleží náhrada nákladů na zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), neboť v řízení nebyl advokátem zastoupen. V řízení před soudy ve správním soudnictví se nepoužije ani vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015 č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2014 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2024

Lenka Bursíková, v. r.
soudkyně